

Moralsk opprustning

Rektor Oldens siste innlegg i debatten om Moralsk Opprustning viser at vår uenighet om hva ideologi er bunner i at vi har et vesensforskjellig historiesyn. Det vil føre for langt å begynne en debatt om historiesyn i avisen. Imidlertid vil jeg ta opp rektor Oldens innvending at absolutte moralnormer vil virke frustrerende og bevirke nederlagsfornemmelser og kompleksdannelser. Jeg tror tvert imot at mindreværdighetskjensler oppstår når vi bruker andre menneskers oppførsel og meninger som norm, og lar vår egne avgjørelser og oppførsel bestemmes ved sammenlikning med andre. Når derimot alle står overfor samme absolutte norm, blir det ikke spørsmål om grader av synd, men om hva som er rett og galt. Her står vi alle like langt fra det fullkomne i et fellesskap hvor ingen kan føle seg hverken overlegen eller underlegen. Det som betyr noe er om vi gjør Guds vilje, eller om vi gjør vår egen vilje, som da vil være syndig om den er aldri så moralsk menneskelig sett.

Diskusjonen om Moralsk Opprustning har hittil manglet et vesentlig element: sin metafysiske forankring. Det er meningsløst å se kravet om å leve etter absolutte moralske normer løstrevet fra kravet om å realisere Guds plan med hvert enkelt menneske, eller uten sammenheng med troen på at Gud kan åpenbare sin vilje for enhver som er villig til å lytte og lyde uten reservasjoner. De fire absolutter er et hjelpemiddel til å se det i oss selv som skiller oss fra

Gud. Dessuten er de fire absolutter den målestokk vi kan prøve de tanker og idéer vi får på, for å se om de kan stemme overens med Guds bud. Vi bruker nettopp disse fire normene fordi de er et konsentrat av Bibelens morallære.

I en tale i 1939 fremstiller Frank Buchman MRA's mål slik: «MRA's mål er dobbelt, først å gjeninnsette Gud som leder og bestemmende kraft i folkenes liv, og dernest å kjempe for å styrke moralen i landet og skape et sunt nasjonalt liv.»

At målet er det samme i dag viser følgende sitat fra Neue Zürcher Zeitung's utsendte medarbeider Max Schoch i en artikkel 17 januar i år: «MRA kan ikke identifiseres med en organisasjon. Det er en menneskelig livsholdning som vil la Guds ånd regjere såvel over den enkelte som over verden.» Max Schoch fortsetter med å forklare hva MRA legger i begrepet kommunisme: det er ikke en partiorganisasjon eller en filosofi, men en livsinnstilling som bygger på menneskets streben etter selv å vinne herredømme over verden gjennom sin intelligens og ved å beherske sine medmennesker. Det totalitære regimet i Sovjet er bare et politisk uttrykk for dette.

Det skulle framgå tydelig av alt som er skrevet fra MRA-hold og også av mitt første innlegg at det er moralen i Vesten vi mener må bedres først og fremst. Det er vår egoistiske kamp for øket levestandard og vår mangel på respekt for åndelige verdier som gjør oss til et lett bytte for sameksistens-

propagandaen fra Øst. MRA arbeider for å skape blant Vestens folk og politikere den moralske klarhet som er en forutsetning for realistisk politisk stillingtagen. Men selv om kommunistenes kamp for verdensherredømme er et langt sterkere motiv til å leve disiplinert enn en utvannet humanistisk livsholdning, trenger folkene bak jernteppet like meget som vi en moralsk autoritet som er over alle mennesker og lik for alle mennesker. Når normen for hva som er rett og galt er det som tjener kommunismens kamp for verdensherredømme, blir denne moral splittende og diskriminerende.

Mennesker med en moralsk og åndelig forankring i Gud, kan uten frykt møte kommunismens utfordring. Dette viste seg bl. a. da journalist Erik Egeland som har fått sin ideologiske trening i MRA, grep ordet som førstemann etter Mikojan's tale i Det Norske Studentersamfunn 13 februar i år. Han sa bl. a.: Den ånden og ideologien vil vinne som møter menneskenes dypeste behov. Den enkle kjensgjerning er at både Øst og Vest må forandre seg hvis vi skal skape en verden fri fra hat og utbytting, fri fra bitterhet og løgn. Jeg utfordrer Dem herr Mikojan til å bekjempe disse fundamentale under i Deres eget liv, i Deres kameraters liv, i det russiske imperium og i oss menn og kvinner fra Vesten, slik noen av oss allerede har forpliktet oss til å gjøre.

Det må igjen understrekes at MRA ikke er noen organisasjon eller gruppe mennesker, MRA eksisterer overalt hvor mennesker søker Guds vilje på grunnlag av absolutte moralnormer og følger

den overbevisning de da får. Om det er mulig å ledes av Gud, og om Gud har løsning på individvers og verdens problemer, er ting hver enkelt må erfare. Svaret kan ikke gis teoretisk. Vi mener å ha sett så mange eksempler på at det skjer, at vi er overbevist om at det er sant.

Men mange må nok legge vekk en del fordommer mot MRA for å kunne vurdere de kjensgjerninger som legges fram. Det ville f. eks. være interessant å vite hvor mange som forstod rekkevidden av de vitnesbyrd om forsoning mellom svarte og hvite sør-afrikanere som ble sendt over aktueltssenderen i Norsk Rikskringkasting 22 februar 1960. I disse dager hvor avisene er fulle av planer om boikott av sør-afrikanske varer for å protestere mot de hvites tyranni over de svarte, klarer MRA å bringe sammen representanter for antagonistene, og fjerne den gjensidige mistenksomhet, hat og frykt. Disse fire afrikanere fra begge raser forplikter seg til sammen å rette på det som er galt i sitt eget land og i verden. Den løsning de har sett, anser de som så vesentlig at de nå har reist rundt og gitt det videre til regjeringer og parlamentarikere i alle de Nordiske land. Dette er bare et av de uendelige mange eksempler på hva som skjer over hele verden gjennom mennesker som har lært å finne Guds ledelse. Og jeg er sikker på at rektor Olden er enig i at det vesentlige er hva som gjøres for å skape fred og forsoning og frie mennesker som har funnet sin bestemmelse.

Stavanger, den 15 mars 1960.

Ragne Bugge.